

Fecske Csaba

Hazám, hazám

Szeretem-e a hazámat kérdezte a riporter
évekkel ezelőtt egy rádióinterjúban
meglepett a kérdés elgondolkodtam
hiteles választ akartam adni
mert a riporter nő aki
kocsijába ültetett és elhozott a hegyek közé szorult kis
falumba hogy saját szemével lássa amiről beszélek
őszinteségre kötelezett akkor még éltek a szüleim
szeretettel fogadtak minket édesanyám ott tüsténkedett
körülöttünk tepertős pogácsával kínált apám saját termésű borával
ami biztosan segített a válaszadásban gondolataim
felgöngyölítésében és némi hallgatás után belekezdtem
szeretem édesanyámat a pogácsáját is szeretem apámat és a borát
szeretem ezt a házat, ahol most ücsörgünk és ahol a gyerekkorom telt
szeretem ezt az isten háta mögé bújó kis falut ahol azt a palócos nyelvet beszélik
amit én is beszéltem míg csibész városi osztálytársaim gúnyolódása miatt
el nem hagytam

szeretem a családomat lányomat fiamat a barátaimat szeretem
Arany Jánost Weörest Puskás Öcsit Demjén Rózsit az Illést a Fradit
életem kedves helyszíneit utcákat tereket hegyeket patakokat
szeretem a padot amelybe beleróttam egy lány nevét az első csók emlékére
szeretem még azt a bodzabokrot is a patakparton
amely annyiszor eldugta a bigéimet és csalánt uszított rám hogy megtartsa őket
szeretem a követ amely kapufaként szolgálta gyerekkoromat
elmondhatom hát és mondom is hogy szeretem a hazámat

FECSKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Hiteles nyomtat* (versek, Irodalmi Jelen Kiadó, 2023).

Hiába őriztük

hiába őriztük kialudt a tűz
az utca ahol egykor a szerelem lakott
hűtlen lett lépteink anapesztusához
visszatalálni többé nem lehet

más élet van itt más idő
túlnőnek rajtunk emlékeink
mélységét a csöndnek nem méri szó

fáradtan cipelem magamat haza
hogyan eléd dobjam árnyékomat
unatkozó szürke falak közt
lekapcsoltad a villanyt
hallom a sötétség matatását
ahogy fogfájás kegyetlenségével
megérkezik az éjszaka

Hol voltam

Messze túl, Perkupán is túl,
lófej-nagy ibolya lilul,
Jancsi főz, mos, Julcsa az úr,
a pipacs is belepirul.
A vén idő elballagott,
rám három zsák semmit hagyott.
Sehol van az én otthonom,
a lyukas eget foltozom,
helyére öltöm a napot,
örömemben csakúgy ragyog.
Fához kötözöm a szelet,
rosszalkodott már eleget.
Hol voltam én, hol nem voltam?
A szívedben kóboroltam.
A réten tücskökkel háltam,
és reggelre köddé váltam.

Lekopott név

falumbeli férfi
ismerős a járása
ez a mackós esetlen mozgás
hogyvagyokat cserélünk gyorsan
szidjuk az időjárást az idei szőlőtermést
azt mondja szereti az írásaimat tehát tudja ki vagyok
én viszont nem tudom ki mondja ezt
elnagyolt arcán odakozmált nyarak barnája
itt áll velem szemben ez az ismerős ember
és én szeretném rajtakapni
emlékezetem gyümölcsösében
hiszen tudom hogy meglop engem
hosszan nézek utána ahogy ráérősen
fütyörészve kiballag a versből
hátát mutatva nekem
eleven sírkő a hátad sűgja Pilinszky
sírkő amiről lekopott a név

